

ELS SIFONS I GASSOSES **SUQUET**

SON FABRICATS AMB PRODUCTES D'ALTA QUALITAT I AMB AIGUA PURIFICADA PER MITJÀ D'APARELL FILTRE MARCA PERMO.

SUQUET Carrer Clavé PALAFRUGELL**COOPERATIVA OBRERA PALAFRUGELLENA D'OBRES I CONSTRUCCIONS**

Projectes i Pressupostos per a la Construcció de tota classe d'obres.

Secció de Fusteria: Carrer Palamós, 11
Secció de Paletes: Vallés i Ribot, 34

La vella Espanya

Segons el concepte clàssic, Espanya és un país heroic. De petit em nodria amb una història encapçalada amb la bandera **rojo y gualda**; era un llibre escrit amb una fantasia bastant indigesta, com la majoria dels llibres que cuinaven els senyors que ara fa deu o dotze anys tenien el privilegi d'emplenar el cap de les criatures, però a través d'aquell llibre absurd, enmig d'una llista inacabable de personalitats que culminava amb el magnífic Alfons XIII, vaig poder descobrir que Espanya tenia un passat més aviat tràgic i que la majoria dels herois de la pàtria eren uns braus que havien estat vençuts honorosament, cosa aquesta darrera que ajuda a comprendre les tradicions heroiques del país ibèric, perquè de fet l'heroic caigut té una grandesa més humana, més autèntica que no pas el que ha vist compensat el seu sacrifici amb els llorers de la victòria. Espanya, doncs, segons la meua història és un país heroic, i ho és més encara perquè ha tingut àmplies ocasions d'exercitar les seves aptituds heroiques perdent gloriosament en els camps de batalla el gran imperi que l'atzar havia col·locat generosament a les mans dels monarques espanyols.

Si només consideréssim Espanya des del punt de vista del seu heroisme, ja tindriem una raó per a comprendre el seu arreconament d'avui. És fins a cert punt natural que un poble que té la costum de ficar-se en aventures bel·licoses, vingui un dia que ho perdi tot. Però la vella Espanya té encara una altra qualitat que ha contribuït poderosament a col·locar-la en el lloc que avui ocupa en el món, a la cua de les nacions civilitzades. I aquesta qualitat és la que han descobert els estrangers que han visitat la península ibèrica amb gran descontentament dels espanyols incomprensius: Espanya és un país de pandereta.

Un país d'heroïme i de pandereta, heus ací contingudes en dos mots les característiques racials d'un gran poble. Pel que fa a la primera, ja Maragall en la seva famosa oda ens digué la darrera paraula, Espanya ha vessat molta sang inútilment i avui viu encara girada cap al passat sagnant, sense un anheli, sense una esperança per a l'esdevenidor: **les teves glòries i els seus records —records i glòries només de morts.** Parlo, és clar, de la vella Espanya. Però és que hi ha una nova Espanya? El formular aquesta pregunta ens condueix inevitablement a considerar la importància històrica del 14 d'abril. Ja en alguna altra ocasió he fet remarcar que el 14 d'abril fou en certa manera el triomf de la pandereta. Perquè, en efecte, la societat espanyola es pot dividir en dues grans funcions: per una banda l'aristocràcia, el sabre —l'heroïme, per l'altra banda el poble—, la pandereta. Aquestes dues fraccions han subsistit, substitueixen una mica adulterades, al llarg de la vida de la nació espanyola i són les barreres formidables que ha trobat el progrés a la península ibèrica i que han fet possible que algú digués amb fonament que l'Àfrica començava una mica més enllà de l'Ebre.

Tot això és tant depriment com volguem, però és ben cert que Espanya ha viscut llarg temps al marge d'Europa, sense que hi penetressin gens ni mica les idees democràtiques de la revolució francesa. Són precisament aquestes idees les que han format la fessomia de la societat actual, les que aproximant una mica les diferents classes socials han fet possible que les classes populars es donessin compte de la injustícia que manté les prerrogatives de l'aristocràcia i a través d'una classe mitja intel·ligent, filla dels principis democràtics, busquessin un estadi de justícia superior al present, una

subversió de l'estat de coses feudal que la revolució francesa no reeixí a destruir completament. Aquesta ha estat sobretot la missió de la democràcia, que s'ha desenvolupat més en el camp de les idees que no pas dels fets: la democràcia ha ajudat a comprendre el que és la veritable llibertat i la justícia veritable. Espanya no ha conegut res d'això; les idees de llibertat han relligat per les roques estèrils de la meseta sense deixar-ne ni un bri per al pobre poble eternament oprimat, oprimat sota Carles V.è i sota Ferran VII.è i sota Lleroux i Gil Robles.

Abans del 14 d'abril es deia que la societat espanyola tenia característiques essencialment feudals. Després del 14 d'abril, dintre la segona república, aquestes característiques no han pas variat; Espanya es troba encara dividida en dues capes socials perfectament definides; la primera representada pel senyor Comte de Romanones i la segona pel pobre treballador del camp, que en les darreres eleccions va votar pel cacic, fent possible la vigorosa reacció de les classes aristocràtiques. Tindriem, doncs, raó de demanar-nos si veritablement hi ha una nova Espanya, si no fos que avui, aparentment contra tota lògica, a repèl de la història una gran part del poble espanyol en un magnífic gest de rebel·lia està demostrant que la revolució democràtica tot i essent incruen-

ta, ha deixat un gèrmen prou fort, una llavor prou potent perquè el dia de demà la llibertat sigui un fruit que el poble espanyol pugui collir sense esforçar-s'hi gaire.

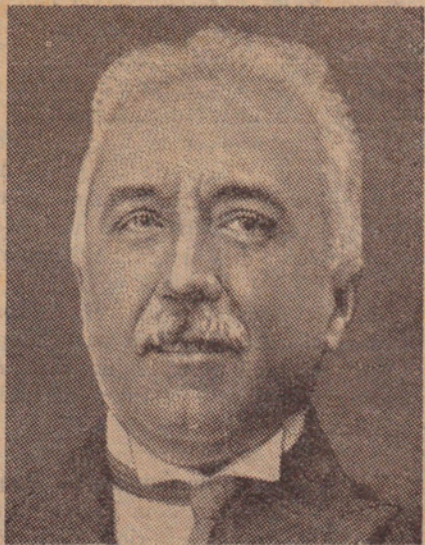
La vella Espanya té encara unes arrels molt fondes, hi ha un gran nombre d'espanyols que viu aferrat a les tradicions heroiques i que no pot comprendre la llibertat dels de sota, aquests per la seva banda en una gran part viuen en un complex d'inferioritat, admeten la superioritat del senyor que han hereditat dels seus avant-passats, com un mal ineludible, natural com l'esterilitat del terrós que s'ha empapat la suor de cent generacions d'esclaus; però al marge de l'Espanya d'heroïme i de pandereta han nascut a l'escalf dels principis democràtics uns homes nous que no en tenen prou amb els derivatius de la pandereta, del "cante jondo" i de les batalles de café per a satisfer els seus afans de justícia i de llibertat. Aquesta nova Espanya ataca la vetusta Espanya feudal per tots costats; el vell edifici cruix, la màquina feudal s'enferegia sovint, dia vindrà que la vella Espanya no serà sinó un gran cadàver putrefacte. Aleshores, els homes lliures de Catalunya ajudaran els espanyols a cremar aquest cadàver alegrement, i tots plegats farem una mica de broma a les costelles d'aquests pobres isidres que han sortit d'un país de llibertat per a ficar-se al despatx del senyor Gil Robles, que és el centre matemàtic de l'Espanya feudal, i cridar com els seus avant-passats plebeus: **viva las caenas!**

F. BRUNET

POLÍTICA ESPANYOLA

Som aprop del primer d'Octubre

Som ben aprop del primer d'octubre, la data que es presenta prometedora d'importants esdeveniments polítics. Aprop la tenim i més encara voldriem tenir-la, perquè tot el que pugui passar ens apar força millor que l'estat caòtic i confusionari, prenyat d'apassionaments i anuncis de tempesta, a què ha arribat la vida peninsular en aquesta febrosa espera dels esdeveniments. Que vingui el primer d'octubre, que reprenguin les seves tasques les Corts dites de la República i que el dissortat Govern del pobre senyor Samper s'enfonzi estrepitosament, si aquest és el seu destí. Que s'acleari l'ambient, que desaparegui aquest marasma actual. Què els perills que envolten la República i els republicans, deixin d'ésser una amenaça, encara que sigui per veure'ls convertits en realitat. Que triomfin ells o triomfem nosaltres i que s'acabi d'una vegada aquesta mar de dubtes i neguits produïda per l'estira i arronça interessat del llerrouisme detentant el poder.

NICET ALCALÁ ZAMORA

Amb el decebut que es mostren els partits de dreta per l'ús que l'equip governamental ha fet del vot de confiança que li donaren en tancar-se l'anterior període parlamentari, pot donar-se per segur que el primer d'octubre es produirà la crisi. I serà la crisi més difícil de totes les que ha passat el règim republicà. Crisi que podria resoldre's amb la constitució d'un nou Govern típic semblant a l'actual, és a dir, per a anar deixant passar el temps, si el plet de la Llei catalana de Contractes de conreu no hagués arribat a un punt que exigeix solucions radicals i definitives, fent necessari, sota el punt de vista d'ells i del nostre, un Govern plenament disposat a governar. Els que s'encarreguin del poder en substitució de Samper hauran d'estar disposats a lluitar en tots els terrenys amb la Catalunya autònoma, o bé a reconèixer plenament els nostres drets i assimilar-se l'esperit liberal i de justícia social que impulsa la política de la Generalitat. El primer, representa el triomf del feixisme; el segon, que hauria de portar aparellada la dissolució de les Corts actuals, significaria el retorn de la República al seu impuls inicial. I és aquest el dilema que es plantejarà cruament al més alt poder de la República.

Reconforta en aquests moments observar que l'única posició clara i ben definida és la dels poders de la Catalunya autònoma. Ací tothom sap que ens jugarem fins a la darrera carta per a mantenir la Llei de Contractes de conreu, i aquesta intenció nostra, plena de dignitat, amurada de sentiment patriòtic, la coneixen també les forces de dreta espanyola que han promès el seu suport a les pretensions egoistes i anticatalanes de la gent de Sant Isidre. L'actitud de la Generalitat, que és reflexe fidel de la volun-

Un article interessant de Fernando Valera, amb motiu de l'Assemblea dels isidristes catalans a Madrid

"Heraldo de Madrid" ha publicat aquest interessant article de Fernando Valera:

"Entre las conclusiones de la asamblea de los isidros catalanes celebrada en el Monumental Cinema con asistencia de Melquiades Alvarez figura la inevitable alusion "al concepto cristiano de la propiedad".

Los isidros, según la conclusión tercera, declararon hallarse propicios a "todá reforma encuadrada dentro del concepto cristiano de la propiedad".

Nosotros creíamos que ese concepto era una cosa así:

"La tierra—dice Dios— no se vende a perpetuidad, porque es mía; que vosotros, peregrinos y colonos, sois para conimigo". (Moisés. Levítico. XXV, 23).

"Lo superfluo de los ricos es lo necesario de los pobres. Quien posea un

bien superfluo posee un bien que no le pertenece". (San Agustín).

"Llorad, ¡oh, ricos! Llorad aullando por las miserias que os vendrán. Vuestras riquezas están podridas; vuestras ropas comidas de polilla; vuestra plata y oro, corrompidos de orín. He aquí el jornal de los trabajadores que segaron vuestras tierras el cual, por engaño, no les ha sido pagado. ¡Clama! Y los clamores de los que segaron llegan a oídos del Señor". (Santiago Apóstol. Epístola Universal. T. 1-4).

"¿Hasta dónde, ¡oh, ricos!, habreis de llevar vuestra desenfrenada codicia? ¿Habitáis solos, por ventura, en la tierra? ¿Por qué arrojáis al compañero de la Naturaleza y reclamáis la propiedad de ella?... La tierra se hizo para ser disfrutada en común por pobres y ricos. Por qué os la apropiáis para vosotros solos?" (San Ambrosio. Libro de Naboth. Capítulo primero y otros).

"Todo cuanto poseemos repartámoslo entre los menesterosos". (San Justino).

"El rico es avaro y expoliador cuando hace suyo lo que recibió para repartir". (San Basilio).

"La misión del rico es administrar y no poseer" y "cuando no distribuye entre el pueblo sus bienes roba lo ajeno, sufriendo duro castigo como administrador infiel". (San Juan Crisóstoma).

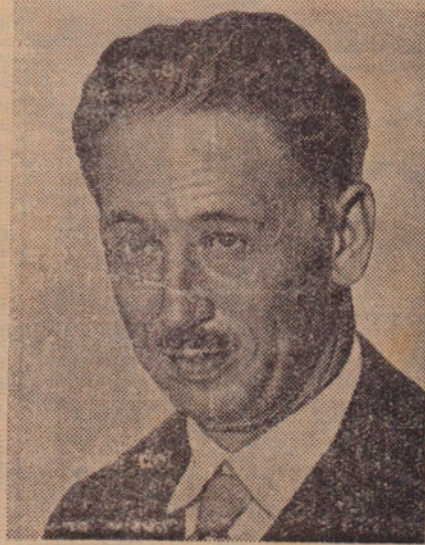
Eso creíamos nosotros que era el concepto cristiano de la propiedad, que se resume en que la tierra es de Dios y no puede ser propiedad privada de nadie, por lo cual nadie puede cobrar renta al cultivador a cambio del permiso de trabajar.

En el aspecto práctico creíamos nosotros que el concepto cristiano de la propiedad era, según enseña León XIII, Papa, que el producto del trabajo pertenece al trabajador; es decir, en Cataluña al "rabassaire". "Como el efecto procede de la causa, así el producto del trabajo debe pertenecer al trabajador", enseña el pontífice.

Y eso es lo que quiso aplicar de modo tímido y prudente la Generalidad de Cataluña en la famosa ley que trae de cabeza a los "isidros".

Lo que ocurre es que además del concepto cristiano "isídrico" de la propiedad. Sabido es que San Isidro Labrador se pasaba la vida rezando y durmiendo a la sombra de un alcornoco mientras los ángeles le araban el campo. Así, los isidros catalanes son labradores como su santo patrón, a condición de que los "rabassaires" les aren el campo, les cultiven la tierra y les paguen la renta a cambio de sus cristianas oraciones.

Lo malo es que el Mundo va siendo cada día más el reino de Satanás y se acaban ya los angelitos dispuestos a labrar la tierra a los isidros, aunque lleven éstos barretina y pertenezcan a la cofradía de San Cambó, usurero, virgen y banquero".

LLUÍS COMPANYS